

Երբ Սառան տըժգոյն,
Մօտեցաւ իրեն,
Իր նայուածքին մէջ կ'այրէր, կը ծրխար
Հընոց մը նախանձ,
Կը դողար մարմինն:

Պէտք է որ մեկնին Իսմայիլ, Հագար:

Աբրահամ տըխուր նայեցաւ մանկան,
Որ դեռ կը խաղար:

Յաջորդ առաւօտ,
Ուղտերու վըրայ
Իսմայիլ, Հագար,
Անըստոյգ բախտին յանձնուած այսպէս՝
Կ'երթային հեռու, հեռու անապատ:
Այսպէս են ուզեր այս մեր աշխարհի
Կիները բոլոր,
Ամէն անգամ որ
Արեան ծայներուն ականջ են լարեր:
Անհուն է մայրը, ու չի բաշխուիր:

ԵՂԻՎԱՐԴ

ՆԱՅԷ՝ ԱՆՈՆՑ, ԽԵՂՃ ՇՈԳԻՍ...

Նայէ՛ անոնց, խեղճ հոգիս; չը մօտեցան ալ քեզի:
Այնուհետեւ որ լըռիկ, թըշուառութեանդ ուսերուն
Նետեցիր թեւդ, ու անզուսպ գայն գըրկեցիր..., ես լացի՛:
— Այն իղձերուդ՝ շատո՞նց ծեր, մութ սէրերուդ սարսըռուն...:

Դուն մընացիր քեզի հետ, աղքատութեամբդ հեռո՞ւն:
Ասոր համար ալ խեղճուկ, ամէն գիշեր, ո՛ւշ՝ անքուն,
Պըտըտեցար միս մինակ, համբուն վըրայ քեզի բաւ,
Որուն բովիկ՝ մերթ բըռնող, սեղմ խուցէն լոյս մը խոնաւ...:

...Ալ քեզ շատո՞նց են գըտած խոժոռ, ըստուեր մէջդ ամբողջ,
Պա՛ղ ալ, փախչող ու տըխուր, դուն քեզ համար վատաւողջ...,
Յետոյ, հեգնոտ՝ ծիծաղներ, որո՞շ, որ «Մեծ է անի...»:

Բայց գիշերուան թաթին տակ, նոճիներու շունչին մօտ,
Կենա՛ս, հո՞գիս, ու նայիս, վիշտ աչքերով քու աղօտ՝
Ջըղջիկ մը մերթ, լոյսին մէջ, կը լուայ փորն ու կ'անցնի...: